

lysninger vise, at en Afgift, der er proportional med Recepturindtægten, i nogle Tilfælde vil udgøre 3 à 4 Gange saa meget i Forhold til Apotekerens Nettoindtægt som i andre Tilfælde. Denne Ulighed vil bl. a. nødvendiggøre, at Afgiftsprocenten sættes lavt, thi den kan ikke sættes højere, end at Afgiften kan bæres i de Tilfælde, hvor den tager mest af Nettoindtægten, og derved bliver den uforholdsmæssig lav i andre Tilfælde.

En Afgift paa Receptursalget hviler paa den Tanke, at der skal beskattes i Forhold til Bruttoafsalget. Vil man følge dette Princip, bør man i alt Fald tage hele Bruttoafsalget, baade Receptur og Haandsalg; man faar derved en bredere Basis for Afgiften, og dennes Fordeling bliver noget retfærdigere. Men det hele Princip, at beregne Afgiften efter Bruttoen, er forkert; det medfører Ulighed, fordi Driftsomkostningerne ere forskellige, og det medfører den Fare, at Forretningen ledes ind paa et uheldigt Spor. En Afgift paa Bruttoindtægten (o: paa Salget) virker nemlig som en Præmie paa at ordne Bedriften paa en saadan Maade, at Bruttoindtægten bliver saa lille som mulig i Forhold til Nettoindtægten, o: den fører ind paa Forretningsprincippet: lille Omsætning, stor Avance; thi derved bliver Afgiften mindst; men det er den Driftsmaade, som Publikum er mindst tjent med. Og Faren for noget saadant er ret stor, naar Afgiften sættes til saa høje Procenter, som her maatte være Tale om. Der vilde være Varer, som Apotekerne slet ikke kunde handle med, fordi Afgiften af Salget var større end Avancen ved Salget. De personlige Apotekere, der maatte betale Afgift af deres Salg, vilde overhovedet blive uheldigt stillede i Konkurrencen med de Apotekere, der havde et reelt Privilegium, og med Materialisterne, da disses Salg var skattefrit.

Her er netop en af Fordelene ved at beskatte efter Nettoindtægten; thi Afgiften efter denne retter sig alene efter Forretningens Resultat (Nettoindtægten) uden Hensyn til det Forretningsprincip, der anvendes, og den Ulempe ved en Nettoindtægtsbeskatning, som Mindretallet paapeger, at Afgiften bliver større for den dygtige og ordentlige Apoteker end for den udygtige og uordentlige, har ikke saa meget at sige ved en Nettobeskatning, fordi denne dog kun vokser i Forhold til den voksende Indtægt.

At Beregningen af Afgiften efter Bruttoindtægt skulde blive lettere at kontrollere, er ikke sandsynligt, thi vel slipper man derved for at konstatere Driftsudgifternes Størrelse; men det har ikke meget at sige. Hovedvanskeligheden ligger i at konstatere og kontrollere Salgsbeløbet (Bruttoindtægten), og dette kommer jo ved Bruttobeskatning til at spille en større Rolle end ved Nettobeskatning. Det skal derimod indrømmes, at Afgiften vil blive simplere og lettere at kontrollere, naar man holder sig til Receptursalget; men overfor de store Ufuldkommenheder ved denne Beskatningsmaade har denne praktiske Fordel mindre at sige. I Længden, naar først Apparatet er kommet i Gang og indøvet, vil ogsaa Beskatning efter Nettoindtægt nok vise sig at være let at anvende.

Hvorvel der i Kommissionen har været delte Meninger om at inddrage eller ikke inddrage Indtægten af Købmandsforretninger eller Fabriksvirksomheder, som drives af vedkommende Apoteker, under Afgiften, er man dog enedes om ikke at udstrække Afgiftspligten til saadan Handel eller Fabrikation, der drives som selvstændig Forretning, aldeles affondret fra Apoteket og med helt andet Personale.

Naar Kommissionen dernæst skal anføre de efter dens Formenting hensigtsmæssigste Midler til at udfinde Nettoindtægten af det enkelte Apotek, maa den naturligvis i første Række give Anvisning paa: